

David Madí (Barcelona, 1971) és portaveu de Convergència Democràtica de Catalunya. Dins de la federació CiU se li reconeix el mèrit d'haver fet que Artur Mas guanyés, contra pronòstic, a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2003. Un reconeixement que l'ha consolidat com a membre essencial de l'actual nucli dirigent de CDC.

“Pot haver-hi un informe com el dels Mossos per a cada Departament”

La setmana passada CiU advertia que el tripartit ha trencat el consens fent-se enrere en el blindatge de competències de l'Estatut. L'Estatut es troba en una fase crítica. Ara, què?

—Negociarem fins a l'últim minut per aconseguir un Estatut ambiciós que respongui al que volem per als propers 25 anys en aquest país, no un de tancat que hipotequi les pròximes dècades. El nostre sí o no serà sense manies i amb plena convicció.

Però el que és deplorable, en aquest moment, és que ERC estigui fent la feina bruta del PSOE. És molt evident, hi ha unes mans que manegen aquest Estatut, les del PSOE, i unes tisores, ERC.

—Ha canviat, al seu parer el paper d'ERC i ICV, respecte de la reunió de líders dels partits catalans al Parlament, el passat 11 de juny?

—El paper d'ICV és lògic, de pur satèl·lit del PSC. Però ERC està tendint al mateix, i tindran molta feina per explicar-ho a l'electorat nacionalista. Per a molts nacionalistes i independentistes, cada dia és més clar que l'únic referent nacionalista capaç de defensar els interessos de Catalunya és CiU.

—Però quin cost pot tenir per a CiU no donar suport a aquest Estatut, si és que n'ha de tenir?

—Seria igual d'imperdonable que si hi hagués un bon Estatut i algú el torpedinés. Si el que queda és un text de “tres al quatre”, seria imperdonable que s'a-

provés. Els catalans que pensen que ara és el moment de fer un salt no s'empararan algunes argumentacions per justificar el que és injustificable.

—Com veieu la darrera etapa dels treballs de la ponència de l'Estatut?

—És evident que l'actitud del tripartit és per excloure CiU del consens. Hi ha una bona notícia, però, i és que el PP no hi serà en aquest consens, perquè era absolutament impossible que hi fos. Això hauria de fer recapacitar el PSC i fer-lo més valent respecte dels compromisos amb Madrid. Però el que estan fent és ofegar el projecte.

—Tal com estan ara les coses, pot haver-hi Estatut, malgrat tot?

—Tenim una posició positiva, i és que serem allà si hi ha un bon text. Encara

queda molt camí per recórrer, però ara la situació no és fàcil. Les coses han de fer un gir en les competències i el finançament. És que s'han retallat coses que estaven ja en la primera lectura! Però no avancem més els esdeveniments, encara som en el procés de debat. El partit socialista parteix de la base que si el nou text no és a la mida del que convé al PSOE, més val que no surti del Parlament de Catalunya.

—Tot plegat, la manera com estan anant les coses, pot generar una certa perplexitat entre els ciutadans, no?

—Entenc que molta gent estigui perplexa amb aquest procés de negociació. Hem d'entonar un *mea culpa* tota la classe política catalana, alguns més que altres. Ho dic perquè la negociació estatutària acaba sent una cosa que, de vegades, sembla sànscrit.

Però bé, ara estem contents perquè s'ha acabat el procés del debat i és l'hora de les decisions i les votacions. És a dir, és el moment perquè cadascú es retrati en el que vol que sigui realment l'Estatut. Nosaltres ens mantenim en la posició que sempre hem estat. Si en surt un bon text, per a la Catalunya dels propers 25-30 anys, en serem entusiastes absoluts. Si el que es pretén és construir una entelèquia al servei del PSOE, amb la contribució d'ERC que s'acaba d'abaixar els pantalons, més val no tancar aquesta carpeta i deixar-la oberta per quan es pugui fer en condicions.

—Un Estatut que doni satisfacció al PSOE i a CiU, peces imprescindibles per a l'aprovació, és una entelèquia?

—És difícil, no ho amaguem. El Partit Socialista té, legítimament, una idea d'Espanya. El que no tenen és una idea de Catalunya. És una idea d'Espanya de construcció de l'estat autonòmic, de disset, de cafè per a tothom. Ho practiquen des de l'inici de la democràcia. Potser, de vegades, amb les formes intenten ser una mica més amables que el PP, però en el fons són similars. Ara, la bona notícia és que el Partit Socialista a Catalunya té el pes que té, que és menys que CiU i que, a més, podria estar molt condicionat per Esquerra, si és que Esquerra volgués actuar, cosa que dubtem.

Però, vaja, nosaltres intentarem fins al darrer moment que això surti. Però no ens tremolarà la mà per dir que sí, ni per dir que no, si ens volen donar gat per llebre.

—Segons vostè, diria que ERC ha fet un gir espanyolista?

—Home, no sé si dir-ho així, però des del principi de legislatura ERC no sap cap a on va. Va fer una aposta estratègica que va ser un fracàs, va durar mes i mig. A partir de llavors intenta salvar els mobles agafant-se al tripartit. El bé suprem no és ni l'Estatut, ni el país, ni el catalanisme, sinó el tripartit. Ja seria hora que s'adonessin que el tripartit és un projecte fracassat.

—Que li suggereix la idea de Carod-Rovira dient que no s'ha d'ultrapassar la Constitució?

—Provoca, com a mínim, un cert somriure, que el senyor Carod-Rovira ara actuï de constitucionalista. Això de la Constitució amb l'Estatut és un debat fals. Tot el procés de negociació estatutària garanteix la seva constitucionalitat. Primer, perquè tots els partits, des del primer dia, sabem que aquest és un límit, perquè la Constitució només es pot reformar per un acord polític del PSOE i del PP, cosa que no pensen fer ni els uns ni els altres. Això ho vam acceptar tots. I tot passarà pel Consell Consultiu. És a dir, la constitucionalitat no ens hauria de preocupar gaire, perquè el sistema de redacció ja ho garanteix.

Del que parlem és del llistó polític, de la transcendència que se li vulgui donar. El marge és molt ampli i hi ha molt camp per recórrer. I ERC no s'hauria de fixar en les pressions del Partit Socialista, sinó amb una cosa que els hauria de preocupar molt més, el seu paper en la història. CiU, per a la història, no passarà com aquell partit que es va abaixar els pantalons. I, en canvi, la història pot ser molt dura amb ERC.

—A àmbit d'estat fa l'efecte que el pacte balear s'ha anat reproduint com a opció estratègica del PSOE. Ara s'hi afegeix Galícia. És una opció estratègica o tàctica?

—És una necessitat. Com és legítim, el Partit Socialista, com qualsevol partit, desitja obtenir suport suficient per governar amb les mans tan lliures com els sigui possible. Dit això, quan no tens el sarró prou ple de vots, et busques la vida. I això és el que han fet els socialistes, amb l'ajut de la posició ultramundana del PP, que es queda en la solitud més absoluta.

—Això pot modificar la visió del model territorial de l'estat?

“No hi ha un procés independentista. No, no, nosaltres estem plantejant un model, dins l'Espanya plural”

—Sincerament crec que el model territorial de l'estat del PSOE és el que era: una Espanya amb un model de cafè per a tothom.

—Pel que fa al paper de CiU a l'oposició, se'ls ha criticat el to, per allò dels informes anònims (de mitjans de comunicació, ara dels Mossos...) i per la radicalitat. Fa l'efecte que vostè és el responsable directe d'aquesta línia d'oposició...

—Suposo que la prepotència del Govern tripartit, un dels governs més sectaris que podem imaginar, fa que els encantaria que nosaltres aplaudíssim els disbarats que van fent un dia rere l'altre, i a més fent la vertical. Doncs, ho sento molt, l'oposició, i CiU, una formació nacionalista, que vol dir que s'estima aquest país, que vol el millor per a Catalunya i que pateix quan s'altera el prestigi del país, no els pensem aplaudir. El que pensem fer és d'oposició clara, contundent, i nítida, que generi una alternativa com més aviat millor.

—En una entrevista en aquest setmanari, l'exsecretari de comunicació del Govern de Catalunya, Miquel Sellarès, deia que, amb tot aquell assumpte de l'informe dels Mossos, qui hauria de dimitir és vostè...

—En Miquel té idees molt peculiars, de vegades. L'informe dels Mossos s'ha d'explicar bé. Però els dolents de l'informe dels Mossos són els que el van escriure. En segon lloc, els que el van encarregar i la trama política que hi ha al darrere. I en tercer lloc, els que van executar parcialment aquest informe. Aquests són els dolents de la pel·lícula. Que ens acusin de desestabilitzar les institucions, als que tenim coneixement d'aquest fet i el denunciem, és una demostració de cinisme, només a l'altura de la consellera Tura, que s'està consolidant com la consellera més mentidera i cínica de tot el Govern.

L'informe dels Mossos posa sobre la taula una actitud sectària, de depuració interna d'un cos que té tot el nostre reconeixement, la nostra admiració i suport per la feina que fan i pel que representen en aquest país. No parlem del cos de Mossos d'Esquadra, sinó de les mans sinistres polítiques que hi ha al darrere d'això, d'una operació política de sectarisme.

—Qui ha encarregat l'informe, doncs?

—Hem demanat que s'investigui. Tenim prou indicis per saber d'on pot venir. El que és sorprenent és que la consellera digués que coneixia des de feia un any i mig aquest informe i que no fes absolutament res. La resposta em sembla molt òbvia: no va fer res senzillament perquè sabia qui hi havia darrere, el seu partit. I això, com ha dit el PSC, no és política d'escombreria, perquè

aquest document no era a les escombreries. Era a la taula de la consellera.

—Sospita que hi ha més documents?

—Hem vist l'informe dels mitjans, referit a la política de comunicació, hem vist l'informe dels Mossos, referit al Departament de l'Interior. Home, crec que és lògic pensar que hi pot haver un informe d'aquests per a cada Departament. Perquè quan el PSC i el tripartit van entrar al Govern, devien tenir la percepció —com que ells actuen d'aquesta manera— que la Generalitat era com una cosa granítica al servei de CiU, cosa que és absolutament falsa. Era una administració moderna i amb gent diversa. És legítim pensar, doncs, que s'han fet més informes i que n'hi ha un per Departament.

—Si vostès tinguessin coneixement de més informes, els farien públics igualment, com fins ara?

—Un dels deures d'una formació democràtica és enfortir les institucions, intentar que les regles de la democràcia s'observin escrupolosament, i per això s'entén la denúncia de fets intolerables com aquest. Per tant, quan el PSC es posa histèric, perquè se l'assenyala com una formació que és capaç de fer aquestes coses, no ens fa cap por.

—Fa un any i mig del canvi de Govern. Com veu la figura del president Maragall?

—Amb les seves dades mateix, és el president que té la valoració més baixa dels darrers vint anys. Crec que no hi ha lideratge, hi ha un mal president, un mal govern, sense mecanismes de coordinació. El conseller primer, que hauria de fer aquest tipus de funcions, no les fa, és un altre desastre del tripartit.

Però hi ha una altra cosa que no ens podem permetre els catalans, i és precisament que el president de la Generalitat de Catalunya faci passar vergonya al seu país. Som davant d'un president que munta circs, l'un rere l'altre. És un president que en un any i mig ha hagut de demanar dues vegades disculpes al poble de Catalunya i una altra al de Madrid. No recordo que el president Pujol, en vint-i-tres anys, hagués de fer-ho una sola vegada. Molts catalans tenen vergonya del seu president.

*Enric Rimbau
Salvador Cot*

UM ha donat per iniciada la llarga campanya electoral fins a les eleccions municipals i autonòmiques del 2007. Ho va fer convocant una peculiar convenció. El passat 2 de juliol reuní 350 càrrecs del partit perquè pogueren escoltar els discursos —de fet arengues de campanya— dels dirigents que hi intervingueren, en especial el de la presidenta Maria Antònia Munar. La presidenta del partit exhortà els presents a lluitar intensament des d'ara mateix per evitar la majoria absoluta del PP d'aquí a dos anys i per assolir la condició de partit clau per tot arreu.

Tensió PP-UM. PP i UM mantenen un pacte des del juny del 2003 pel qual els conservadors donen suport als nacionalistes perquè governin tot el Consell de Mallorca excepte el departament que controla la tercera edat, en mans del PP, i el d'urbanisme, on han de pactar tots dos. A canvi, UM dóna suport al Govern en el Parlament balear. No és que Jaume Matas necessiti els vots nacionalistes a la Cambra, ja que en té prou amb els 30 propis que li donen la majoria absoluta, però és una aposta estratègica.

En efecte, històricament UM ha tingut la capacitat de desequilibrar. Des del 1983 va ser la crosseja dels governs del PP (aleshores AP) fins al 1993, quan es barallaren. El trencament va ser definitiu per als conservadors. El 1995, UM es feia amb 2 escons clau al Consell que permetien formar el primer pacte progressista a l'ens insular. Quatre anys més tard, el 1999, els 3 escons d'UM eren decisius a Mallorca i també a Balears: enviaren el PP a l'oposició.

Matas sap que si no aconseguix la majoria absoluta el 2007 només pot tenir com a aliada UM. Per això, tot i no necessitar-la al Parlament, li oferí el pacte, per tenir-la de cara. Perquè així espera que, arribat el cas, UM optaria per un pacte amb el PP. Ara bé, els conservadors, alhora, dissenyaren una estratègia, discretament executada, per foradar els suports nacionalistes a cada localitat mallorquina amb la intenció d'aconseguir la majoria absoluta al Consell —i de revalidar la del Parlament— el 2007. D'aquesta manera, UM no seria imprescindible. Fins al passat